

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (втори състав)

16 февруари 2017 година *

„Промишлен дизайн на Общността — Производство за обявяване на недействителност — Регистрирани промишлени дизайни на Общността за термосифони за радиатори — Предходни промишлени дизайни — Възражение за незаконосъобразност — Член 1г от Регламент (ЕО) № 216/96 — Член 41, параграф 1 от Хартата на основните права — Принцип на непристрастност — Членове на апелативния състав — Основание за недействителност — Липса на оригиналност — Член 6 и член 25, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕО) № 6/2002 — Изпълнение от ЕUIPO на съдебно решение за отмяна на решение на неин апелативен състав — Насищане на състоянието на техниката — Дата, с оглед на която се преценява“

По съединени дела T-828/14 и T-829/14

Antrax It Srl, установено в Резана (Италия), за което се явява L. Gazzola, адвокат,

жалбоподател,

срещу

Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO), за която се явяват първоначално P. Bullock, а впоследствие L. Rampini и S. Di Natale, в качеството на представители,

ответник,

като другата страна в производството пред апелативния състав на ЕUIPO, встъпила в производството пред Общия съд, е

Vasco Group NV, преди Vasco Group BVBA, установено в Дилзен (Белгия), за което се явява J. Haber, адвокат,

с предмет две жалби срещу решенията на трети апелативен състав на ЕUIPO от 10 октомври 2014 г. (преписки R 1272/2013-3 и R 1273/2013-3), постановени в производства за обявяване на недействителност със страни Vasco Group и Antrax It,

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав),

състоящ се от: S. Gervasoni, изпълняващ функциите на председател на състава, L. Madise и Z. Csehi (докладчик), съдии,

секретар: A. Lamote, администратор,

предвид жалбите, подадени в секретариата на Общия съд на 29 декември 2014 г.,

* Език на производството: италиански.

предвид писмените отговори на EUIPO, подадени в секретариата на Общия съд на 18 март 2015 г.,

предвид писмените отговори, подадени от встъпилата страна в секретариата на Общия съд на 7 април 2015 г.,

предвид репликите, подадени в секретариата на Общия съд на 8 юни 2015 г.,

предвид решението от 5 август 2016 г. за съединяване на дела T-828/14 и T-829/14 за целите на устната фаза на производството и на съдебния акт за приключването му,

след съдебното заседание от 4 октомври 2016 г.,

постанови настоящото

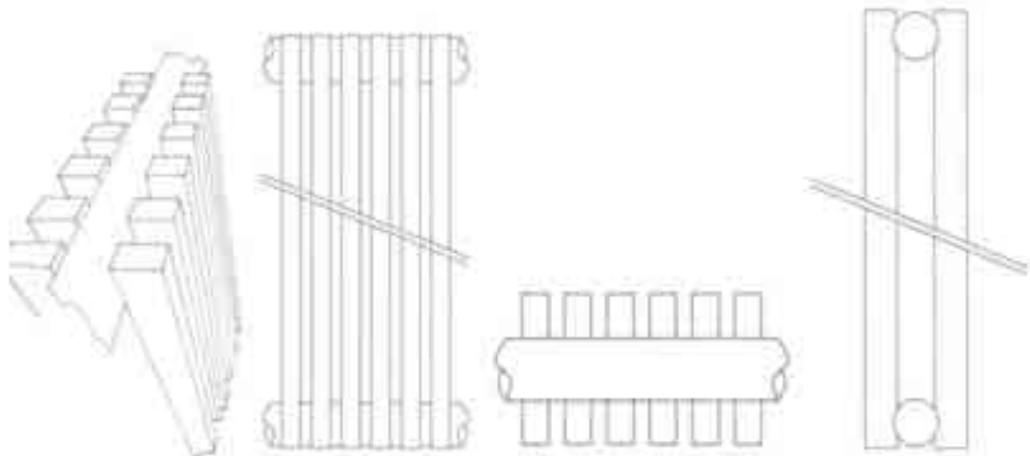
Решение

Обстоятелствата по спора

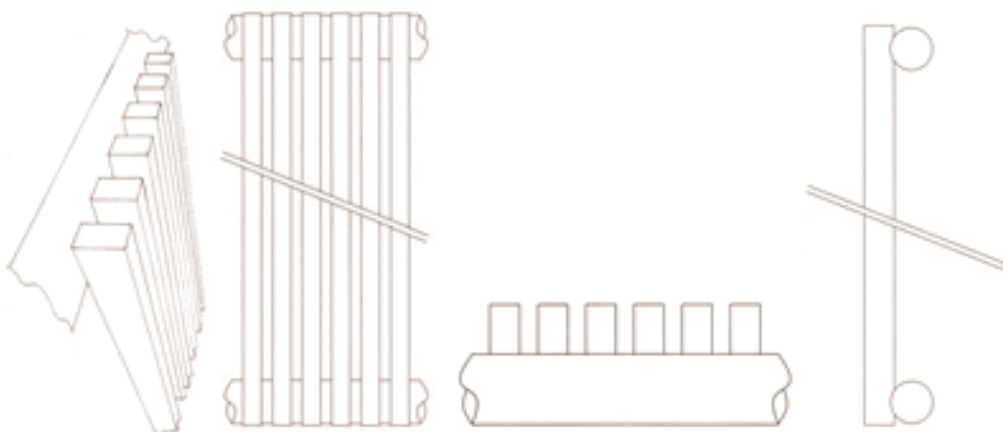
- 1 Жалбоподателят Antrax It Srl е притежател на два промишлени дизайна на Общността — № 000593959-0001 и № 000593959-0002, които на 25 септември 2006 г. са заявени пред Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) за регистрация съгласно Регламент (ЕО) № 6/2002 на Съвета от 12 декември 2001 година относно промишления дизайн на Общността (ОВ L 3, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 33, стр. 70) и на 21 ноември 2006 г. са публикувани в Бюлетин на промишлените дизайни на Общността.

2 Оспорените промишлени дизайни изглеждат по следния начин:

— промишлен дизайн № 000593959-0001 (жалба T-828/14):

— промишлен дизайн № 000593959-0002 (жалба T-829/14):

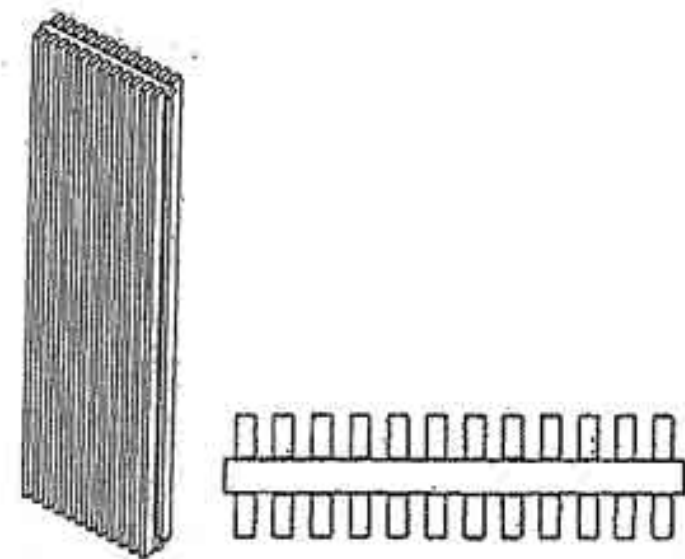

3 Както е посочено в самите заявки за оспорените промишлени дизайни, последните са предназначени да се прилагат за термосифони („modelli di termosifoni“), използвани в радиатори за отопление, попадащи в клас 23.03 по смисъла на изменената Локарнска спогодба, учредяваща международна класификация на промишлените дизайни, от 8 октомври 1968 г.

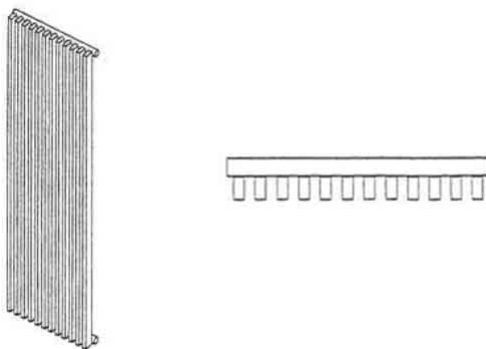
4 На 16 април 2008 г. дружеството — правоприменник на встъпилата страна Vasco Group NV, подава пред EUIPO на основание член 52 от Регламент № 6/2002 искания за обявяване на оспорените промишлени дизайни за недействителни. В подкрепа на исканията си встъпилата страна се позовава на германски промишлени дизайни № 4 и № 5, част от множествена заявка за регистрация № 40110481.8, която е публикувана на 10 септември 2002 г. и чийто обхват е разширен по отношение на Франция, Италия и Бенелюкс като международен промишлен дизайн с номер DM/060899.

5 Предходните промишлени дизайни изглеждат по следният начин:

— предходен промишлен дизайн № 5 (изтъкнат срещу регистрацията № 000593959-0001, съответстваща на жалба T-828/14):

— предходен промишлен дизайн № 4 (изтъкнат срещу регистрацията № 000593959-0002, съответстваща на жалба T-829/14):

- 6 Основанието за недействителност, изтъкнато в подкрепа на посочените искания, е предвиденото в член 25, параграф 1, буква б) от Регламент № 6/2002, а именно че оспорените промишлени дизайни не отговарят на изискванията за закрила, определени в членове 4—9 от посочения регламент.
- 7 С решения от 30 септември 2009 г. отделът по отмяна обявява оспорените промишлени дизайни за недействителни поради липса на новост по смисъла на член 5 от Регламент № 6/2002.
- 8 На 27 ноември 2009 г. жалбоподателят подава пред EUIPO жалби по реда на членове 55—60 от Регламент № 6/2002 срещу решението на отдела по отмяна.

- 9 С решения от 2 ноември 2010 г. (преписки R 1451/2009-3 и R 1452/2009-3) трети апелативен състав на СХВП отменя решенията на отдела по отмяна, тъй като приема, че не са надлежно мотивирани по отношение на липсата на новост като основание за недействителност, но обявява оспорените промишлени дизайни за недействителни поради липса на оригиналност по смисъла на член 6 от Регламент № 6/2002.
- 10 На 11 февруари 2011 г. жалбоподателят обжалва тези решения пред Общия съд.
- 11 С решение от 13 ноември 2012 г., Antrax It/СХВП — ТНС (радиатори за отопление) (T-83/11 и T-84/11, EU:T:2012:592, наричано по-нататък „съдебното решение от 13 ноември 2012 г.“) Общият съд отменя решенията от 2 ноември 2010 г., с мотива че апелативният състав не е разгледал довода на жалбоподателя, че състоянието на техниката в референтния сектор е наситено. Във връзка с това Общият съд подчертава, че евентуалното насищане на състоянието на техниката вследствие на твърдяното наличие на други промишлени дизайни за термосифони или за радиатори със същите общи характеристики като разглежданите е от значение при преценката на оригиналността на оспорените промишлени дизайни, тъй като може да доведе до по-голяма чувствителност на информирания потребител към разликите между вътрешните пропорции на различните промишлени дизайни. Ето защо Общият съд отменя решенията от 2 ноември 2010 г. поради липса на мотиви по въпроса за насищането на състоянието на техниката.
- 12 След постановяване на съдебното решение от 13 ноември 2012 г. (T-83/11 и T-84/11, EU:T:2012:592) преписките са върнати на EUIPO, където са заведени под нови номера R 1272/2013-3 и R 1273/2013-3. Те са разпределени на трети апелативен състав на EUIPO.
- 13 На 13 февруари 2014 г. докладчикът от трети апелативен състав, определен за двете посочени в точка 12 по-горе преписки, кани страните в едномесечен срок да представят писмени становища и доказателства относно това дали състоянието на техниката в референтния сектор е наситено или относно съответно произтичащото от това общо впечатление на информирания потребител за въпросните промишлени дизайни.
- 14 На 12 март 2014 г. жалбоподателят представя становища и доказателства. На същата дата становища представя и встъпилата страна.
- 15 С решения от 10 октомври 2014 г. (наричани по-нататък „обжалваните решения“) трети апелативен състав отхвърля жалбите и обявява оспорените промишлени дизайни за недействителни.
- 16 Апелативният състав приема, че член 61, параграф 6 от Регламент № 6/2002 го задължава да се произнесе по въпроса за насищането на състоянието на техниката в референтния сектор, доколкото в съдебното решение от 13 ноември 2012 г. (T-83/11 и T-84/11, EU:T:2012:592) Общият съд е приел, че това насищане, което може да направи информирания потребител по-чувствителен към разликите между вътрешните пропорции на различните промишлени дизайни, не е било надлежно разглеждано в отменените предходни решения. Апелативният състав счита, че трябва да определи въз основа на представените от страните доводи и доказателства дали наличието на множество други промишлени дизайни със същите общи характеристики като разглежданите води до насищане на състоянието на техниката в референтния сектор (точки 14, 17—19 и 25 от обжалваните решения). Апелативният състав подчертава, че в случая секторът, по отношение на който следва да се извърши преценката, е конкретно този на термосифоните, а не на отоплителната техника (точка 29 от обжалваните решения).
- 17 В това отношение апелативният състав приема, че страната, която твърди, че състоянието на техниката е наситено, трябва да представи съвкупност от ясни, конкретни, непротиворечиви и актуални доказателства (точки 36, 41 и 50 от обжалваните решения). Той по същество

констатира, че представените от жалбоподателя доказателства за наситеното състояние на техниката в референтния сектор са непълни и с лошо качество и би трябвало да бъдат в по-голяма степен непротиворечиви и конкретни. Освен това подчертава, че каталозите, представени като приложения към становищата на жалбоподателя от 12 март 2014 г. нямат дата, а тези които имат такава, са от 2004 г. и 2006 г. (точки 41—46 от обжалваните решения).

- 18 Що се отнася до съпоставянето на конфликтните промишлени дизайни, апелативният състав по същество приема, че приликите във формата и начина на разполагане на термосифоните и загряващите тръби има по-голяма тежест от минималните разлики в дълбочината или вътрешните пропорции, в съответното разстояние между тръбите и в техния брой, които разлики могат да бъдат установени при внимателен оглед (точки 52—62 от обжалваните решения). Въз основа на това апелативният състав стига до извода, че оспорените промишлени дизайни не са оригинални по смисъла на член 6 от Регламент № 6/2002, доколкото общото впечатление, което създават у информирания потребител, не е различно от създаваното от формата и изгледа на предходните промишлени дизайни (точка 64 от обжалваните решения).

Искания на страните

- 19 Жалбоподателят иска от Общия съд:

- да отмени обжалваните решения,
- вследствие на това, без да връща преписките на EUIPO, да обяви оспорените промишлени дизайни за действителни,
- „да установи, че член 1г от Регламент № 216/96 противоречи на член 41 от Хартата на основните права на Европейския съюз“,
- да осъди солидарно EUIPO и встъпилата страна да заплатят съдебните разноски, а встъпилата страна да заплати разноските в производството пред EUIPO.

- 20 EUIPO иска от Общия съд:

- да отхвърли жалбите,
- да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

- 21 Встъпилата страна иска от Общия съд:

- да отхвърли жалбите и да обяви оспорените промишлени дизайни за недействителни,
- да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски и разноските в производството пред EUIPO.

От правна страна

- 22 Жалбоподателят по същество изтъква четири основания за отмяна на обжалваните решения. Те са, първо, по същество неизпълнение на задължението на апелативния състав за безпристрастност в съответствие с член 41, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“) и нарушение на Регламент (ЕО) № 216/96 на Комисията от 5 февруари 1996 година за установяване на процедурни правила за организацията на дейността на апелативните състави към Службата за хармонизация във вътрешния пазар

(марки и дизайн) (ОВ L 28, 1996 г., стр. 11; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 221), изменен с Регламент (ЕО) № 2082/2004 на Комисията от 6 декември 2004 г. (ОВ L 360, 2004 г., стр. 8; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 2, стр. 64), второ, нарушение на член 6 и член 61, параграф 6 от Регламент № 6/2002, трето, при условията на евентуалност, нарушение на член 6 и член 63, параграф 1 от посочения регламент, както и на принципите на защита на оправданите правни очаквания, на добра администрация и на равно третиране, и четвърто, при условията на евентуалност спрямо предходното основание, нарушение на член 6 и на член 62, първо изречение от същия регламент относно задължението за мотивиране.

- 23 В съдебното заседание жалбоподателят изтъква като основание и неспазването от EUIPO на разумен срок.
- 24 Съгласно член 84, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд в хода на производството не могат да се въвеждат нови основания, освен ако те не почиват на правни или фактически обстоятелства, установени в производството. Въпреки това трябва да се приема за допустимо основание, което допълва друго основание, изложено преди това пряко или имплицитно в жалбата, и което е тясно свързано със същото (вж. решение от 30 май 2013 г., Moselland/CXВП — Renta Siete (DIVINUS), T-214/10, непубликувано, EU:T:2013:280, т. 69 и цитираната съдебна практика). В случая жалбоподателят признава пред Общия съд, че основанието за неспазване на разумния срок не е посочено в жалбата, която споменава член 41 от Хартата само във връзка с твърдяното неизпълнение на задължението на апелативния състав за безпристрастност.
- 25 При това положение основанието за неспазване на разумния срок от EUIPO трябва да се приеме, в съответствие с направеното от нея искане, за недопустимо.

По първото основание, а именно нарушение на член 41, параграф 1 от Хартата и на Регламент № 216/96

- 26 Жалбоподателят по същество изтъква нарушение на правото му на безпристрастно разглеждане на засягащите го въпроси по смисъла на член 41, параграф 1 от Хартата, както и нарушение на Регламент № 216/96. Във връзка с първото основание жалбоподателят оспорва чрез възражение законосъобразността на член 1г от Регламент № 216/96.
- 27 Общият съд счита, че трябва да се започне с разглеждане на това възражение за незаконосъобразност.

По възражението за незаконосъобразност

- 28 Най-напред, жалбоподателят иска от Общия съд да прецени и да констатира противоречие между член 1г от Регламент № 216/96 и член 41 от Хартата. Това искане, съдържащо се в точки 19 и 20 от жалбите, е и третото искане от петитума на същите.
- 29 EUIPO по същество изтъква, че това искане на жалбоподателя е недопустимо, тъй като разглеждането му било от компетентността само на Съда, но не и на Общия съд.
- 30 Най-напред следва да се припомни, че съгласно член 61, параграф 2 от Регламент № 6/2002 основания за обжалване на решенията на апелативните състави пред Общия съд са „некомпетентност, нарушение на съществени процесуални изисквания, нарушение на Договора, на [посочения] регламент или на правна норма, свързана с приложението им или злоупотреба с власт“. От подадените в случая жалби следва, че жалбоподателят твърди, че приложената от апелативният състав правна уредба е незаконосъобразна, тъй като противоречи на Хартата,

която съгласно член 6, параграф 1 ДЕС има същата юридическа сила като Договорите. Така, макар да не се позовава изрично на член 277 ДФЕС, жалбоподателят повдига възражение за незаконосъобразност по смисъла на посочения член с искането си Общият съд да приеме, че член 1г от Регламент № 216/96 е неприложим към настоящия спор (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 12 юли 2001 г., Kik/СХВП, T-120/99, непубликувано, EU:T:2001:189, т. 20).

- 31 Според член 277 ДФЕС е възможно позоваване пред Съда на Европейския съюз на неприложимост на приет от институцията орган, служба или агенция на Съюза акт с общо приложение поради наличие на някое от основанията, предвидени в член 263, втора алинея ДФЕС, включително поради нарушаване на Договора. Според постоянната съдебна практика посоченият член 277 ДФЕС е израз на общ принцип, гарантиращ на всяка страна правото да оспори, с цел отмяна на акт, който я засяга пряко и лично, валидността на предходните актове на институциите, съставляващи правното основание на обжалвания акт, ако не е имала право да подаде на основание член 263 ДФЕС жалба направо срещу тези актове, чиито последици понася, без да е могла да поиска отмяната им (решение от 6 март 1979 г., Simmenthal/Комисия, 92/78, EU:C:1979:53, т. 39). Следователно обстоятелството, че възражението за незаконосъобразност не е посочено изрично в Регламент № 6/2002 като инцидентен способ за защита на правните субекти пред Общия съд, когато искат той да отмени или измени решение на апелативен състав на EUIPO, не е пречка за повдигането на такова възражение в производството по жалбата. Това право произтича от посочения по-горе общ принцип (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 12 юли 2001 г., Kik/СХВП, T-120/99, EU:T:2001:189, т. 21).
- 32 Следва да се отбележи, че доводът на EUIPO, че само Съдът бил компетентен да обявява актове за противоречащи на правото на Съюза, всъщност се основава на смесване с изключителната компетентност на Съда за разглеждане на преюдициалните въпроси за валидността на актове съгласно член 267, параграф 2 ДФЕС. В случая обаче не става въпрос за запитване, отправено от съд на държава членка по повод на национално съдебно производство.
- 33 При това положение доводът на EUIPO, че това искане на жалбоподателя е недопустимо, следва да бъде отхвърлен.
- 34 По същество жалбоподателят поддържа, че член 1г от Регламент № 216/96 противоречи на изискването за безпристрастност по член 41, параграф 1 от Хартата, доколкото не предвижда, че при отмяна на решението на апелативния състав и връщане на жалбата на същия състав е задължително при новото произнасяне той да включва други членове.
- 35 Член 1 от Хартата, озаглавен „Право на добра администрация“, предоставя на всеки „право засягащите го въпроси да бъдат разглеждани от институциите, органите, службите и агенциите на Съюза безпристрастно, справедливо и в разумен срок“.
- 36 Член 1г от изменения Регламент № 216/96 гласи следното:
- „1. Ако съгласно член 63, параграф 6 от регламента необходимите мерки за спазване на [решението] на Съда на [Европейския съюз], анулиращо цялото или част от решение на апелативен състав или на [г]оления състав, включват преразглеждане от апелативните състави на делото, предмет на посоченото решение, президиумът решава дали делото да се отнесе до състава, който е взел решението, или до друг състав, или до [г]оления състав.
2. Ако делото се отнесе до друг състав, този състав не може да включва членове, които са [участвали в постановяването на] оспорваното решение. Тази разпоредба не се прилага, ако делото се отнесе до [г]оления състав“.

- 37 От текста на разпоредбата не следва, че при връщане на преписката на апелативния състав, който е постановил отмененото решение, президиумът е длъжен да определи за членове на апелативния състав лица, които не са участвали в постановяването на предходното решение.
- 38 Следва да се припомни, че производството пред апелативните състави на EUIPO е не съдебно, а административно (вж. решение от 20 април 2005 г., Krüger/CXВП — Calpis (CALPICO), T-273/02, EU:T:2005:134, т. 62 и цитираната съдебна практика).
- 39 Общият съд обаче вече е постановил, че няма правна норма или принцип, който да забранява на администрацията да възложи на същите служители новото разглеждане на преписка в изпълнение на съдебно решение, с което е отменено предходно решение по същата преписка, и че не може да се изведе като общ принцип, произтичащ от задължението за непристрастност, че упражняващият институционален контрол административен или съдебен орган е длъжен да върне преписката на друг административен орган или на същия административен орган, действащ в друг състав (вж. в този смисъл, във връзка с разглеждането на конкретен случай от административен орган, действащ като по-горна инстанция, решение от 11 юли 2007 г., Schneider Electric/Комисия, T-351/03, EU:T:2007:212, т. 185—188 и цитираната практика на ЕСПЧ, и във връзка с членовете, които трябва да участват в съдебен състав, решение от 1 юли 2008 г., Chronopost и La Poste/UFEX и др., C-341/06 P и C-342/06 P, EU:C:2008:375, т. 51—60 и цитираната практика на ЕСПЧ).
- 40 При това положение следва да се заключи, че ако на основание член 1г от Регламент № 216/96 след отмяна на решението на апелативния състав преписката бъде разпределена от президиума на същия апелативен състав, без задължение в него да участват други членове, това не представлява неизпълнение на задължението за непристрастност на администрацията по член 41, параграф 1 от Хартата.
- 41 Ето защо възражението за незаконосъобразност и следователно третото искане от петитума на жалбата следва да бъдат отхвърлени.

По нарушението на Регламент № 216/96 и на изискването за непристрастност на апелативния състав

- 42 Във връзка с първото основание на жалбата жалбоподателят твърди също така, че е нарушено правото му по член 41, параграф 1 от Хартата на непристрастно разглеждане на неговия случай, което означава, че е нарушен и Регламент № 216/96. Жалбоподателят изтъква, първо, че преписките са върнати на същия апелативен състав, в който по-специално е участвал един от членовете на апелативния състав, постановил отменените от Общия съд решения, второ, че преписките е следвало да бъдат разпределени на разширен състав, което се допуска от правилата на EUIPO, и трето, че апелативният състав най-малкото не е бил субективно непристрастен.
- 43 EUIPO и встъпилата страна оспорват тези доводи. Що се отнася до връщането на преписките на постановилия отменените решения апелативен състав, който е заседавал с почти същите членове, EUIPO подчертава, най-напред, че това е възможно съгласно член 1г от Регламент № 216/96, след това, че жалбоподателят не е възразил пред EUIPO срещу възлагането на жалбите на същия апелативен състав, и накрая, че само при връщане на преписката на друг апелативен състав същият трябва да се формира така, че да не включва нито един от членовете, участвали в постановяването на отмененото решение. Що се отнася до възможността за възлагане на преписката на голям състав след постановена от Общия съд отмяна, EUIPO изтъква, че условията за това, предвидени в член 1г, параграфи 1 и 2 от Регламент № 216/96, в случая не са били изпълнени.

- 44 Първо, следва да се отхвърлят оплакванията срещу разпределянето на преписките от президиума на същия апелативен състав, в който участва един от членовете на апелативния състав, постановил отменените от Общия съд решения. Всъщност, както беше посочено в точки 36 и 37 по-горе, след като е решил да разпредели преписките на същия апелативен състав, президиумът не е имал каквото и да било произтичащо от Регламент № 216/96 задължение да определи други лица за членове на този състав. Освен това от точки 38—40 по-горе следва, че само по себе си обстоятелството, че преписките са разпределени на състав, в който участват част от служителите, които вече са ги разглеждали, по никакъв начин не нарушава изискването за безпристрастност по смисъла на член 41, параграф 1 от Хартата.
- 45 Второ, що се отнася до довода, че президиумът е трябвало да разпредели преписките на големия състав, следва да се припомнят обстоятелствата, които според Регламент № 216/96 обосновават разпределяне на голям състав.
- 46 Според член 16, параграф 3 от Регламент № 216/96 „[п]резидиумът може, по предложение от председателя на апелативните състави, по негова инициатива или по заявка от член на президиума, да отнесе до [г]олемия състав дело, възложено на някой състав, ако смята, че това е оправдано от юридическата сложност и важност на делото или от особени обстоятелства, например ако апелативните състави са взели различни решения по законодателен въпрос, повдигнат от това дело“. Параграф 1 от същия член предвижда, че апелативен състав може с оглед на същите критерии да отнесе до големия състав преписка, с която е сезиран.
- 47 В случая трябва да се отбележи, че от член 16, параграф 3 във връзка с член 1г, параграф 1 от Регламент № 216/96 следва, че разпределянето на преписка на големия състав е възможност, оставена на свободната преценка на президиума, и че при всяко положение жалбоподателят не представя никакви доказателства за това, че евентуално са били изпълнени както условията по член 16, параграф 3, така и тези по член 16, параграф 1 от посочения регламент за възлагане на преписките на големия състав. Той само подчертава „важността на решението с оглед на изложените от Общия съд съображения“ и че „въпросът е твърде спорен“, без да дава повече обяснения във връзка с твърдението си за важността на преписката. Обстоятелството, че със съдебното решение от 13 ноември 2012 г. (T-83/11 и T-84/11, EU:T:2012:592) решенията от 2 ноември 2010 г. са отменени поради липса на мотиви относно насищането на състояние на техниката, не сочи за юридическа сложност, важност на преписките или наличие на особено обстоятелство, което да обосновава възлагането им на големия състав. Следователно в случая не е имало никакво основание за възлагане на преписките на големия състав и не е необходимо да се преценява дали твърдяното нарушение би могло да е основание за отмяна на обжалваните решения.
- 48 Трето, що се отнася до довода за предполагаемата липса на субективна безпристрастност на апелативния състав, следва да се констатира, че жалбоподателят не изтъква нищо, което да сочи за каквато и да било пристрастност на един или няколко членове на апелативния състав.
- 49 Ето защо следва да се приеме, че първото основание на жалбата не е установено.

По второто основание, а именно нарушение на член 6 и член 61, параграф 6 от Регламент № 6/2002

- 50 Във връзка с второто основание на жалбата жалбоподателят се стреми да докаже, че апелативният състав е преценил неправилно доказателствата за наситено състояние на техниката и следователно — оригиналността на оспорените промишлени дизайни по смисъла на член 6 от Регламент № 6/2002. С това апелативният състав не изпълнил задължението си по член 61, параграф 6 от посочения регламент да „предприеме съответните мерки по изпълнение“ на съдебното решение от 13 ноември 2012 г. (T-83/11 и T-84/11, EU:T:2012:592).

- 51 EUIPO и встъпилата страна оспорват тези доводи.
- 52 От текста на член 6, параграф 1, буква б) от Регламент № 6/2002 следва, че когато става въпрос за регистриран промишлен дизайн на Общността, неговата оригиналност трябва да се преценява с оглед на общото впечатление, което той създава у информирувания потребител. Общото впечатление, което той създава у информирувания потребител, трябва да е различно от създаваното от който е да било промишлен дизайн, разгласен публично преди датата на подаване на заявката за регистрация или, ако се претендира приоритет, преди датата на приоритета. Член 6, параграф 2 от Регламент № 6/2002 уточнява, че при преценката на оригиналността трябва да се отчете степента на свобода на автора при разработването на промишления дизайн.
- 53 Както следва от съдебната практика, промишленият дизайн е оригинален, когато общото впечатление на информирувания потребител е за нещо различно, а не за „дежавю“ при съпоставяне с всички предходни промишлени дизайни, като не се отчитат разлики, които макар да са нещо повече от незначителни детайли, не са достатъчно изразени, за да се отразят върху посоченото общо впечатление, но се отчитат разлики, които са достатъчно изразени, за да създадат различни общи впечатления (вж. решение от 7 ноември 2013 г., Budziewska/CXВП — Puma SE (скачаща хищна котка), T-666/11, непубликувано, EU:T:2013:584, т. 29 и цитираната съдебна практика).
- 54 Когато се преценява дали даден промишлен дизайн е оригинален спрямо всички предходни промишлени дизайни, трябва да се вземе предвид естеството на продукта, за който се прилага или в който се включва дизайнът, и по-специално промишленият сектор, който произвежда този продукт (съображение 14 от Регламент № 6/2002), степента на свобода на автора на дизайна при разработването му, евентуално наситеното състояние на техниката, което може да направи информирувания потребител по-чувствителен към разликите между сравняваните промишлени дизайни, както и начинът на боравене с разглеждания продукт, по-специално при обичайното му използване (вж. решение от 7 ноември 2013 г., Скачаща хищна котка, T-666/11, непубликувано, EU:T:2013:584, т. 31 и цитираната съдебна практика).
- 55 Макар да не може да се счита, че насищането на състоянието на техниката ограничава свободата на автора, ако се констатира, че такова насищане е налице, то може да направи потребителя по-чувствителен към разликите между конфликтните промишлени дизайни. Следователно при наситено състоянието на техниката оригиналността на промишления дизайн може да се дължи на характеристики, които при липсата на насищане не биха създали различно общо впечатление у информирувания потребител (вж. в този смисъл решения от 12 март 2014 г., Tubes Radiatori/CXВП — Antrax It (радиатори), T-315/12, непубликувано, EU:T:2014:115, т. 87 и цитираната съдебна практика и от 29 октомври 2015 г., Roca Sanitario/CXВП — Villeroy & Boch (едноръкохватков смесител), T-334/14, непубликувано, EU:T:2015:817, т. 83).
- 56 При преценката на оригиналността на промишлен дизайн трябва да се има предвид и гледната точка на информирувания потребител. Според постоянната съдебна практика информируваният потребител е лице, което е особено бдително и има известни познания за предходното състояние на техниката, т.е. за вече съществуващите промишлени дизайни за съответния продукт, които са публично разгласени към датата на подаване на заявката за регистрация на оспорения промишлен дизайн (решения от 18 март 2010 г., Grupo Promer Mon Graphic/CXВП — PepsiCo (изображение на кръгъл рекламен предмет), T-9/07, EU:T:2010:96, т. 62; от 9 септември 2011 г., Kwang Yang Motor/CXВП — Honda Giken Kogyo (двигател с вътрешно горене), T-11/08, непубликувано, EU:T:2011:447, т. 23 и от 6 юни 2013 г., Kastenholtz/CXВП — Qwatchme (циферблати на ръчни часовници), T-68/11, EU:T:2013:298, т. 57).

- 57 В случая апелативният състав е определил информирания потребител като лице, което купува радиатори за отопление, за да ги монтира в жилището си, и без да е експерт в областта на промишления дизайн като архитекта или интериорния дизайнер, знае какво се предлага на пазара и познава тенденциите, модата и основните характеристики на продуктите. Апелативният състав правилно приема, че това определение е потвърдено в точки 41 и 42 от съдебното решение от 13 ноември 2012 г. (T-83/11 и T-84/11, EU:T:2012:592). Впрочем определението не е оспорено от страните.
- 58 Освен това апелативният състав приема, че при липсата на специално техническо или нормативно изискване, при определяне на сечението на тръбите и модела на колекторите авторът може да избира от широка гама от различни форми. Апелативният състав отново правилно приема, че това определение е потвърдено в точки 46—52 от съдебното решение от 13 ноември 2012 г. (T-83/11 и T-84/11, EU:T:2012:592).
- 59 Във връзка с второто основание на жалбата, а именно грешки, допуснати от апелативния състав при преценката на доказателствата за наситеното състояние на техниката, жалбоподателят излага две оплаквания. Първото оплакване е, че апелативният състав неправилно определил момента, към който следва да се прецени насищането на състоянието на техниката, като приел, че това е датата на постановяване на обжалваните решения, тоест октомври 2014 г., докато насищането всъщност трябвало да се прецени към момента на подаване на заявката за регистрация на оспорените промишлени дизайни, тоест към септември 2006 г. Така апелативният състав неправилно приел, че доказателствата за насищане на състоянието на техниката, представени от жалбоподателя като приложение към становищата му от 12 март 2014 г. и отнасящи се за периода на регистрацията (между 2004 г. и 2006 г.), не са „актуални“. За този неправилен подход свидетелствали също така употребата на сегашно време в обжалваните решения и няколкократното споменаване на „актуалното“ положение на референтния сектор.
- 60 EUIPO оспорва твърдението, че насищането на сектора е анализирано към датата на обжалваните решения. Освен това счита, че дори случаят да беше такъв, доколкото представените доказателства не са достатъчни, за да се установи насищане на сектора към датата на постановяване на обжалваните решения, на още по-голямо основание те не са достатъчни и за да се установи насищане на състоянието на техниката към момента на подаване на заявката за регистрация на оспорените промишлени дизайни, тъй като не би било логично да се счита, че сектор, който по-рано е бил наситен, впоследствие е престанал да бъде такъв.
- 61 Апелативният състав приема, че като се има предвид по-специално съдебното решение от 13 ноември 2012 г. (T-83/11 и T-84/11, EU:T:2012:592), в случая не може нито да се твърди насищане на референтния сектор, нито същото да се приеме за установено a priori и въз основа на оскъдни доказателства, както понякога се е случвало преди. Той приема, че като се има предвид важността и релевантността на правния принцип на насищане на състоянието на техниката, за да се установи оригиналността на конкретен промишлен дизайн, е необходимо страната, която твърди, че той е оригинален, да представи доказателства, които са достатъчно ясни, конкретни и съвпадащи. В точка 41 от обжалваните решения той добавя, че тези доказателства трябва също така да бъдат „актуални“. Припомня, че затова е дал на страните нов срок за представяне на доводи и доказателства в това отношение. Приема по-специално, че документите, представени от жалбоподателя като приложения към становищата му от 12 март 2014 г., а именно извадка от един от каталозите му, извадка от един от каталозите на встъпилата страна, извадки от пет каталога на други предприятия от сектора (Tubes, Tubor, The Radiator Company, Metalform и Rondra) и изображение, сравняващо радиатор, произведен според един от оспорените промишлени дизайни, с радиатор, произведен според един от предходните промишлени дизайни, не са изчерпателни, доколкото извадките от каталози показват само няколко модела на радиатори за отопление, предлагани само от петима производители, но не и

пълната гама продукти, предлагани от тези или от други производители. Освен това апелативният състав отбелязва, че качеството на някои от изображенията на радиаторите е лошо, поради което той не е в състояние да прецени както трябва линията и очертанията им, и изразява съжаление за това, че изображенията са от каталози, а не от регистрации на промишлени дизайни. Накрая, в точка 46 от обжалваните решения апелативният състав подчертава, че въпросните каталози нямат дата и дори тези, които имат дата, са от 2004 г. и 2006 г. Апелативният състав добавя, че високата степен на насищане на референтния сектор би следвало да бъде установена с доказателства, които да са в по-голяма степен съвпадащи и конкретни и да включват например други каталози и писмени доказателства за продуктите, предлагани от голям брой конкурентни предприятия, изявления на експерти за сектора, изявления на сдружения на производители и потребители, каталози и ценови листи на големи дистрибутори от референтния сектор и накрая направени от трети дружества проучвания на сектора. Апелативният състав заключава, че цялата представена документация е недостатъчна, за да се установи степента на насищане на състоянието на техниката, и още повече, за да се установи верността на твърдението на жалбоподателя, че референтният сектор е наситен. Апелативният състав добавя, че някои от промишлените дизайни, за които са представени доказателства, се различават дори видимо от останалите посочени от жалбоподателя примери.

- 62 Що се отнася до предходните решения на EUIPO, които са релевантни във връзка с насищането на въпросния сектор, и по-специално решението от 17 април 2008 г. (преписка R 976/2007-3), в което същият апелативен състав е посочил, че насищането на секторът на радиаторите за отопление (*radiatori per riscaldamento*) е „ноторно“ обстоятелство, апелативният състав по същество приема, че практиката, установена с предходните му решения, не е достатъчна като насока, ако не е подкрепена с документи, представящи по недвусмислен начин „актуалното фактическо положение“, каквито в случая нямало.
- 63 Най-напред, според съдебната практика моментът, към който в съответствие с член 6, параграф 1 от Регламент № 6/2002 следва да се прецени оригиналността на оспорения промишлен дизайн и да се установи евентуалното наличие на насищане на състоянието на техниката, е този на подаване на заявката за регистрация на оспорените промишлени дизайни (вж. в този смисъл решение от 29 октомври 2015 г., Едноръкохватков смесител, T-334/14, непубликувано, EU:T:2015:817, т. 87). Това впрочем не се оспорва от EUIPO.
- 64 В случая следва да се констатира, че както изтъква жалбоподателят, апелативният състав неправилно е определил датата, към която следва да се прецени евентуалното наличие на насищане на състоянието на техниката. В точка 46 от обжалваните решения апелативният състав отбелязва, че тези от представените от жалбоподателя каталози, които имат дата, „са от 2004 г. и 2006 г.“ (текстът на обжалваните решения на италиански гласи: „*Infine, occorre anche sottolineare che i cataloghi in questione sono non datati, o che quando presentano data, essi corrispondono agli anni 2004 e 2006*“), което сочи, че той е приел, че тези години не са от значение за преценката на насищането на състоянието на техниката. Поне каталогът от 2006 г. обаче е за годината на регистрацията на оспорените промишлени дизайни и следователно е относим за преценката на насищането на състоянието на техниката. Освен това трябва да се подчертае, че в точка 41 от обжалваните решения апелативният състав отбелязва, че „като се има предвид ключовото значение на този фактор [тоест наситеното състояние на техниката], той в никакъв случай не може да бъде презумиран, а следва да се прецени в светлината на съвкупност от ясни, конкретни, съгласувани и актуални доказателства“, което сочи, че той е анализирал състоянието на техниката към момента на постановяване на обжалваните решения. Това се потвърждава от точка 49 от обжалваните решения, където апелативният състав посочва следното:

„[п]редходните решения [на EUIPO] [от 2007 г. и 2008 г.] относно насищането на референтния сектор, на които се позовава притежателят, не са достатъчни като насока, ако не са подкрепени с документи, представящи по недвусмислен начин актуалното фактическо положение [...]“.

- 65 Използван в този контекст, изразът „актуално фактическо положение“ не може да се отнася до 2006 г.
- 66 Предвид гореизложеното следва да се констатира, че апелативният състав е преценил насищането на състоянието на техниката към неправилно определена дата. Противно на твърдяното от EUIPO, различните позовавания на актуалното фактическо положение, посочени в точка 64 по-горе, обстоятелството, че каталозите от 2004 г. и 2006 г. не са приети за отнасящи се до релевантния период, както и използването на сегашно време в съответните точки на обжалваните решения, разгледани заедно, са достатъчни, за да докажат, че в случая датата е неправилно определена.
- 67 Освен това следва да се отхвърлят доводите на EUIPO, които по същество са, че доколкото апелативният състав е приел, че секторът не е наситен към датата на постановяване на обжалваните решения, не е възможно той да е бил наситен осем години по-рано, тъй като не е логично да се приеме, че сектор, който по-рано е бил наситен, впоследствие е престанал да бъде такъв. Първо, погрешно е да се твърди, че в обжалваните решения апелативният състав е приел, че към датата на постановяване на тези решения референтният сектор не е наситен. Той просто е приел, че насищането на състоянието на техниката не е надлежно доказано към датата на постановяване на обжалваните решения. Второ, тези доводи се основават на неподкрепено с доказателства твърдение, тъй като EUIPO не доказва защо насищането на пазара не би могло да се промени в рамките на осем години, които са дълъг период.
- 68 Следва обаче да се констатира, че неправилността на обжалваните решение не е основание за тяхната отмяна.
- 69 Всъщност, макар неправилно да е приел, че каталозите от 2004 г. и 2006 г. не се отнасят до релевантни за преценката години, апелативният състав все пак си е направил труда да ги разгледа и да заключи, основавайки се на други обстоятелства, че те не са достатъчни, за да установят насищане на състоянието на техниката. Така в точка 40 от обжалваните решения той посочва, че извадките от каталози за 2004 г. (Tubor) и за 2006 г. (The Radiator Company) не представят достатъчно на брой модели, нито цялата гама продукти, предлагани от тези производители (два модела в каталога на Tubor, три модела в каталога на The Radiator Company), и че изображенията от каталога от 2006 г. на The Radiator Company (модели „Volcano“ и „Volcano Verticale“) са с лошо качество. Освен това каталозите от 2004 г. и 2006 г. са взети предвид при констатацията, че предложените извадки от каталози се отнасят само до петима производители. Апелативният състав приема, че доказателствата би следвало да са в по-голяма степен съпадащи и конкретни и да включват например други каталози и писмени доказателства за продуктите, предлагани от по-голям брой конкурентни предприятия, изявления на експерти за сектора, изявления на сдружения на производители и потребители, каталози и ценови листи на големи дистрибутори от референтния сектор и накрая, направени от трети дружества проучвания на сектора, а жалбоподателят е представил само няколко изображения от четири каталога на предприятия — производители на радиатори. Освен това в точка 44 от обжалваните решения апелативният състав подчертава, че някои от промишлените дизайни от каталозите, по-специално определени промишлени дизайни от каталога за 2006 г. на The Radiator Company, видимо се различават от останалите предоставени примери, с което посочва, че тези примери не са релевантни, за да докажат съществуването на модели, които са твърде сходни с разглежданите, и следователно насищане на състоянието на техниката. Тези съображения за недостатъчния брой и неотноситимостта на доказателствата важат и за преценката на насищане на състоянието на техниката към момента на подаване на заявката за регистрация на оспорените промишлени дизайни.

- 70 Следователно в крайна сметка трябва да се констатира, че апелативният състав правилно е приел, че доказателствата за периода, релевантен за преценката на насищането на състоянието на техниката (по-специално доказателствата за 2006 г.), са недостатъчни предвид броя, качеството и относимостта им.
- 71 Ето защо първото оплакване не може да се приеме.
- 72 Второто оплакване на жалбоподателя е, че апелативният състав не взел предвид доказателствата за насищане на пазара, които жалбоподателят вече е представил в предходните производства пред EUIPO, по които са постановени решенията от 2 ноември 2010 г.
- 73 Първо, следва да се припомни, че след постановяването на съдебното решение от 13 ноември 2012 г. (T-83/11 и T-84/11, EU:T:2012:592) докладчикът е приканил страните да представят всички доказателства и становища, които желаят, по въпроса за насищането на състоянието на техниката. Жалбоподателят е представил становища и доказателства по този въпрос на 12 март 2014 г. Тези доказателства, приложени към становищата на жалбоподателя от 12 март 2014 г., са надлежно изброени в точка 39 от обжалваните решения. В точки 48—51 от обжалваните решения апелативният състав се спира също така на предходната практика по този въпрос, установена с решенията на EUIPO.
- 74 Следва да се отбележи, че изрично посочените в обжалваните решения документи не са единствените, което апелативният състав е разгледал, доколкото точка 39 от обжалваните решения започва с изречение „[п]о-специално“, с което се подчертава, че посоченият след това списък на представените от жалбоподателя документи за насищане на състоянието на техниката не се стреми да бъде изчерпателен и че направеният от апелативния състав анализ се основава на много по-голяма съвкупност от документи. В това отношение следва да се отбележи, че апелативният състав не е длъжен при излагането на мотивите си да следва изчерпателно и едно по едно всички представени от страните съображения, а мотивите могат да бъдат и имплицитни, при условие че позволяват на заинтересованите лица да се запознаят с причините за решението на апелативния състав, а на компетентния съд — да разполага с достатъчно данни, за да упражни своя контрол (вж. по аналогия решение от 9 юли 2008 г., Reber/CXВП — Chocodfabriken Lindt & Sprüngli (Mozart), T-304/06, EU:T:2008:268, т. 55 и цитираната съдебна практика).
- 75 Второ, следва да се констатира, че както следва от точка 41 от обжалваните решения, представените от жалбоподателя доказателства за насищане на състоянието на техниката са приети в тяхната съвкупност за недостатъчни, за да се установи, че е налице такова насищане в референтния сектор.
- 76 Трето, що се отнася до доказателствата, приложени към становищата на жалбоподателя от 3 септември 2008 г., а именно снимки на радиатори E.CO.TERM (Cordivari) и Runtal, следва да се констатира, че те не могат да променят направения в обжалваните решения извод, че доказателствата са недостатъчни. Става въпрос за няколко снимки на радиатори, заемащи само три страници. Единствената снимка, представяща заедно шест радиатора Cordivari (които освен това не се виждат добре) е от 1997 г., тоест девет години преди момента, към който следва да се прецени насищането на състоянието на техниката, и четири от заснетите радиатори не притежават същите общи характеристики като разглежданите промишлени дизайни. Същото важи за шестте снимки на радиатори Runtal, два от които са твърде различни от разглежданите. Освен това тези снимки нямат дати или, ако препратката към ценовата листа може да се тълкува като посочване на дата, при всяко положение са от 2000 г. Що се отнася до становищата на жалбоподателя от 6 август 2009 г., следва да се констатира, че той не представя нито един довод, позволяващ да се установи, че евентуално съдържащите се в становищата доказателства позволяват да се установи насищане на състоянието на техниката. При това

положение следва да се констатира, че жалбоподателят не е установил кои доказателства за насищането на състоянието на техниката не са били взети предвид при преценката и биха могли да бъдат достатъчно относими и решаващи, за да променят позицията на апелативния състав.

- 77 Ето защо второто оплакване следва да се отхвърли, а за второто основание в неговата цялост следва да се приеме, че не е налице.

По третото и четвъртото посочени при условията на евентуалност основания, а именно нарушение на член 6 и член 63, параграф 1 от Регламент № 6/2002, на принципите на защита на оправданите правни очаквания, добра администрация и равно третиране, както и нарушение на член 6 и член 62, първо изречение от Регламент № 6/2002, що се отнася до задължението за мотивиране на решенията на ЕUIPO

- 78 Третото и четвъртото основание, които са посочени при условията на евентуалност, се основават по същество на твърдението, че апелативният състав се отклонил от собственото си предходно решение от 17 април 2008 г. (преписка R 976/2007-3), представено от жалбоподателя като доказателство, с което апелативният състав приел за „ноторно“ обстоятелството, че пазарът на радиатори за отопление е наситен. Четвъртото основание, което е посочено при условията на евентуалност спрямо третото, е, че мотивите за тази промяна в практиката, изложени в точка 51 от обжалваните решения, са особено кратки.

- 79 EUIPO и встъпилата страна оспорват тези доводи.

- 80 В случая в точки 48 и 49 от обжалваните решения апелативният състав приема, че независимо от заключенията на отдела по отмяна в решение от 12 април 2007 г. и на апелативния състав в решение от 17 април 2008 г. (преписка R 976/2007-3), на които се позовава жалбоподателят, представените от него документи не могат да се приемат за достатъчни, за да се установи, че в състоянието, в което се намира, референтният сектор е толкова наситен, че информираният потребител би обърнал по-голямо внимание на разликите между сравняваните промишлени дизайни. Апелативният състав приема, че предходните решения на EUIPO относно насищането на референтния сектор не са достатъчни като насока, ако не се потвърждават от документи, които по недвусмислен начин представят актуалното фактическо положение, което в никакъв случай не може да се презумира, доколкото наситеността на състоянието на техниката не може да бъде установи просто въз основа на ноторно обстоятелство. В точка 50 от обжалваните решения апелативният състав подчертава, че предвид значението, особено за разглежданите преписки, на понятието „наситено състояние на техниката“ е абсолютно необходимо притежателят да представи съвкупност от доказателства, които са достатъчно ясни, конкретни и съгласувани, а не няколко снимки от каталози или, както в случая, просто да се позове на предходни решения на EUIPO или на апелативните състави. В точка 51 от обжалваните решения апелативният състав припомня, че законосъобразността на решенията на EUIPO трябва да се преценява единствено въз основа на Регламент № 6/2002, така както е тълкуван от съда на Съюза, а не въз основа на предходната практика, установена с решенията на EUIPO. Освен това апелативният състав припомня, че в светлината на принципите на равно третиране и добра администрация EUIPO, разбира се, е била длъжна да вземе предвид решенията по подобни искания и да се запита внимателно дали следва да се произнесе в същия смисъл, но че при прилагането на тези принципи трябва да бъде спазен принципът на законосъобразност. Така притежателят на оспорен промишлен дизайн не може да изтъква в своя полза незаконосъобразен акт, ползващ други лица, за да иска постановяване на същото решение, тъй като всеки конкретен случай трябва да бъде обект на внимателна преценка.

- 81 Общият съд счита, че най-напред трябва да разгледа четвъртото основание, което по същество е неизпълнение на задължението за мотивиране.

– По неизпълнението на задължението за мотивиране

- 82 Следва да се припомни, че по силата на член 62, първо изречение от Регламент № 6/2002 решенията на Службата се мотивират. Това задължение за мотивиране е със същия обхват като задължението по член 296 ДФЕС, съгласно което съображенията на автора на акта трябва да бъдат изложени по ясен и недвусмислен начин. То има двойната цел, от една страна, да позволи на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за приетата мярка, за да защитят правата си, и от друга страна, да даде възможност на съда на Съюза да упражни контрол за законосъобразност на решението (вж. по аналогия решение от 12 юли 2012 г., *Gucci/CXВП — Chang Qing Qing (GUDDY)*, T-389/11, непубликувано, EU:T:2012:378, т. 16 и цитираната съдебна практика).
- 83 В съдебното решение от 13 ноември 2012 г. (T-83/11 и T-84/11, EU:T:2012:592) Общият съд констатира, че апелативният състав не е изложил никакви мотиви по доводите на жалбоподателя относно насищането на състоянието на техниката, дори за да ги отхвърли като недоказани (решение от 13 ноември 2012 г., T-83/11 и T-84/11, EU:T:2012:592, т. 79, 87 и 97—99).
- 84 След постановяване на това решение жалбоподателят изтъква пред апелативния състав, по-специално в становищата си от 12 март 2014 г., че с предходни решения на отдела по отмяна от 12 април 2007 г. и на трети апелативен състав от 17 април 2008 г. е констатирано съответно, че секторът на радиаторите е наситен и че насищането му е ноторно обстоятелство.
- 85 Следва да се констатира, че като се имат предвид точки 48—51 от обжалваните решения, припомнени в точка 80 по-горе, обжалваните решения са, противно на твърдяното от жалбоподателя, достатъчно мотивирани, що се отнася до причините, поради което апелативният състав е решил, за разлика от приетото в предходните решения на EUIPO, да не приеме насищането на съответния пазар за ноторно обстоятелство. Всъщност в точки 48 и 49 от обжалваните решения апелативният състав обяснява, че предходните решения на EUIPO, на които се е позовал жалбоподателят, не могат да са достатъчни като насока, ако не са подкрепени от документи, представящи по недвусмислен начин „актуалното“ фактическо положение, което в никакъв случай не може да се презумира, доколкото насищането на състоянието на техниката не може да бъде установено просто въз основа на ноторно обстоятелство. Макар позоваването на актуалното фактическо положение да свидетелства за неправилно определяне на датата, към която следва да се извърши преценката, мотивите ясно позволяват да се разбере, че апелативният състав е решил, че практиката, установена с предходните му решения, трябва да е потвърдена от доказателства, важащи за момента, към който следва да се прецени насищането на състоянието на техниката. Нещо повече, в точки 51 и 52 от обжалваните решения апелативният състав припомня постоянната съдебна практика, според която EUIPO не е обвързана от установената с предходните ѝ решения практика и според която принципите на равно третиране и добра администрация трябва да се прилагат заедно с принципа на законосъобразност, като всеки конкретен случай трябва да се разгледа внимателно. От тези мотиви следва, че апелативният състав е счел за нужно да се отклони от констатацията, която е направил в предходните си решения, тъй като тя не е подкрепена с достатъчно доказателства или тъй като е възможно да е незаконосъобразна. Що се отнася до въпроса за правилността на тези мотиви, той следва да бъде разгледан при обсъждане на обжалваните решения по същество.
- 86 Твърдението на жалбоподателя, че обжалваните решения не сочат при какви обстоятелствата би могло да се каже, че пазарът не е или вече не е наситен, е ирелевантно, доколкото в обжалваните решения апелативният излага други мотиви защо не е направил същата констатация като в предходните решения на EUIPO.

87 От изложеното по-горе следва, че не се установява да е налице изтъкнатото като основание на жалбата неизпълнение на задължението за мотивиране.

– По твърдяното нарушение на член 63, параграф 1 от Регламент № 6/2002 и на принципите на защита на оправданите правни очаквания, равно третиране и добра администрация

88 Оплакването на жалбоподателя е, че апелативният състав не е приложил в случая констатацията, че насищането на пазара на радиатори за отопление е ноторно обстоятелство, която е направил в предходното си решение от 17 април 2008 г. (преписка R 976/2007-3). Жалбоподателят твърди, че като се е отклонил от подобна предходна фактическа констатация, апелативният състав е нарушил член 63, параграф 1 от Регламент № 6/2002, принципа на защита на оправданите правни очаквания и принципите на равно третиране и на добра администрация. Жалбоподателят се позовава по-специално на съдебната практика, според която последните два от посочените по-горе принципи задължават EUIPO при разглеждането на заявка за регистрация да вземе предвид вече постановените решения по сходни заявки и особено внимателно да се запита дали трябва или не трябва да се произнесе в същия смисъл. Жалбоподателят счита, че предвид тези си задължения апелативният състав не е можел да промени становището си по фактически въпрос, какъвто е насищането на пазара, освен ако са настъпили обстоятелства, обясняващи тази промяна, каквито апелативният състав при всяко положение не е посочил.

89 EUIPO и встъпилата страна оспорват тези доводи. EUIPO изтъква по-специално, че със съдебно решение от 12 март 2014 г., *Radiateur* (T-315/12, непубликувано, EU:T:2014:115, т. 87) било наложено изискването насищането на състоянието на техниката да се установява с доказателства и било забранено насищането на референтния сектор да се презумира или да се счита просто за ноторно обстоятелство, както е правено в предходни решения на EUIPO.

90 Най-напред Общият съд отбелязва, че противно на твърдяното от EUIPO, решението от 12 март 2014 г., *Radiateur* (T-315/12, непубликувано, EU:T:2014:115) не поставя изискване насищането да се установява с доказателства и не забранява то евентуално да се приеме за ноторно обстоятелство. Обстоятелството, че в точка 87 от това съдебно решение се споменава, че ако бъде установено, наситеното състояние на техниката може да направи информирания потребител по-чувствителен към разликите в детайлите на разглежданите промишлени дизайни, не е пречка за това апелативният състав да приеме насищането на състоянието на техниката за ноторно обстоятелство. „Установено“ обстоятелство означава просто такова, което е признато за вярно, отговарящо на действителността. Ноторно обстоятелство обаче обикновено е такова, „което би трябвало да е известно на всеки или което може да бъде узнато от общодостъпни източници“ (решение от 22 юни 2004 г., *Ruiz-Picasso* и др./CXВП — *DaimlerChrysler (PICARO)*, T-185/02, EU:T:2004:189, т. 29). Следователно ноторно е това обстоятелство, което всеки приема за вярно до така степен, че не е необходимо да бъде доказвано.

91 Освен това следва да се припомни, че член 63, параграф 1 от Регламент № 6/2002 предвижда, че: „[в] хода на производството [EUIPO] пристъпва към служебно разглеждане на обстоятелствата“, но „[к]огато [...] има [искане] за обявяване на недействителност, разглеждането се ограничава до [основанията] и исканията, представени от страните [...]“. Тази разпоредба е израз на задължението за полагане на грижа, по силата на което компетентната институция трябва да разгледа внимателно и безпристрастно всички фактически и правни обстоятелства, които са от значение за разглеждания случай (вж. по аналогия решение от 15 юли 2011 г., *Zino Davidoff/CXВП — Kleinakis kai SIA (GOOD LIFE)*, T-108/08, EU:T:2011:391, т. 19 и цитираната съдебна практика).

- 92 В случая жалбоподателят не доказва с какво неприлагането на констатацията за ноторност на насищането на референтния сектор нарушава тази разпоредаба, която само изброява какво трябва да прецени EUIPO и не предопределя резултата от преценката. Разминаването между крайното становище на апелативния състав и защитаваната от жалбоподателя позиция по никакъв начин не нарушава член 63, параграф 1 от Регламент № 6/2002.
- 93 Що се отнася до оплакването за нарушение на принципите на защита на оправданите правни очаквания, равно третиране и добра администрация, според постоянната съдебна практика, когато се произнасят с решения съгласно Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Европейския съюз (ОВ L78, 2009 г., стр. 1) относно регистрацията на знак като марка на Европейския съюз, апелативните състави на EUIPO действат в условията на обвързана компетентност и не упражняват дискреционни правомощия. При това положение законосъобразността на посочените решения трябва да се преценява единствено въз основа на този регламент, а не въз основа на практиката, установена с предходни решения (решения от 26 април 2007 г., Alcon/CXВП, C-412/05 P, EU:C:2007:252, т. 65 и от 24 ноември 2005 г., Sadas/CXВП — LTJ Diffusion (ARTHUR ET FELICIE), T-346/04, EU:T:2005:420, т. 71). Съдът приема, че предвид принципите на равно третиране и добра администрация, при разглеждането на заявка за регистрация EUIPO е длъжна да вземе предвид вече постановените решения по сходни заявки и особено внимателно да се запита дали трябва или не трябва да се произнесе в същия смисъл. Той обаче добавя, че прилагането на принципите на равно третиране и на добра администрация трябва да бъде съобразено с изискването за законосъобразност. Следователно лицето, което подава заявка за регистрацията на даден знак като марка, не би могло да се позовава в своя полза на евентуално допусната нередност, ползваща друго лице, за да иска бъде постановено същото решение. Впрочем по съображения за правна сигурност, и по-точно за добра администрация, проверката на всяка заявка за регистрация трябва да бъде стриктна и пълна, за да се избегне неправомерната регистрация на марки. Тази проверка трябва да се извършва във всеки конкретен случай. Възщност регистрацията на даден знак като марка зависи от специфични, приложими към фактическите обстоятелства в конкретния случай критерии, чиято цел е да се провери дали за разглеждания знак не е налице някое от основанията за отказ (решение от 10 март 2011 г., Agencja Wydawnicza Technopol/CXВП, C-51/10 P, EU:C:2011:139, т. 74—77). Тази съдебна практика, припомнена в точка 51 от обжалваните решения, е приложима по аналогия към разглеждането на исканията за обявяване на недействителност на промишлени дизайни.
- 94 Що се отнася по-конкретно до оплакването, че в точка 35 от обжалваните решения апелативният състав изведнъж изискал по-висока степен на доказване на насищането на пазара в сравнение с изискваната по-рано, при положение че жалбоподателят вече не можел да представи нови доказателства, достатъчно е да се отбележи, че противно на твърдяното от него, след съдебното решение от 13 ноември 2012 г. (T-83/11 и T-84/11, EU:T:2012:592) жалбоподателят е имал пълната възможност да представи доказателства и становища за насищането на състоянието на техниката, тъй като след постановяването на това решение на Общия съд докладчикът е приканил страните да представят такива доказателства и становища, което жалбоподателят въпреки е направил на 12 март 2014 г. Следователно при всяко положение апелативният състав не е нарушил принципа на защита на оправданите правни очаквания.
- 95 Ето защо следва да се приеме, че третото и четвъртото основание на жалбата не са налице, и същата следва да се отхвърли в нейната цялост.

По съдебните разноски

- 96 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

- 97 Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той следва да бъде осъден да понесе, наред с направените от него съдебни разноски, и тези на EUIPO и встъпилата страна в съответствие с направените от тях искания.
- 98 Освен това встъпилата страна е поискала жалбоподателят да бъде осъден да заплати разноските, които тя е направила в административното производство пред EUIPO. Във връзка с това следва да се напомни, че по силата на член 190, параграф 2 от Процедурния правилник необходимите разходи, направени от страните за целите на производството пред апелативния състав, се считат за подлежащи на възстановяване съдебни разноски. Това обаче не се отнася за разноските, направени за целите на производството пред отдела по отмяна. Ето защо искането на встъпилата страна за осъждане на жалбоподателя, който е загубил делото, да заплати разноските за административното производство пред EUIPO, може да бъде уважено само по отношение на необходимите разходи, направени от встъпилата страна за целите на производството пред апелативния състав (вж. в този смисъл решение от 12 януари 2006 г., *Devinlec/CXВП — TIME ART (QUANTUM)*, T-147/03, EU:T:2006:10, т. 115). Следва да се уточни, че осъждането се отнася само за производствата пред апелативния състав по преписки R 1272/2013-3 и R 1273/2013-3.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав)

реши:

- 1) Отхвърля жалбите.
- 2) Осъжда **Antrax It Srl** да заплати, освен направените от него съдебни разноски, и съдебните разноски на Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) и на **Vasco Group NV**, включително разноските, които **Vasco Group** е направило за целите на производствата пред апелативния състав по преписки R 1272/2013-3 и R 1273/2013-3.

Gervasoni

Madise

Csehi

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 16 февруари 2017 година.

Подписи